

Γ' Δ' ΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Περάσαμε την Μοντελιέ χωρίς να σταθούμε και στο δρόμο απάντησαμε τους πρώτους ταχυδρόμους του Σχομπέργ, προς τους οποίους επανέλαβα τās ερωτήσεις μου και έμαθα ότι έγινε μάχη, Έκράτης σχεδόν μίαν ώραν κατά την οποίαν έπεσαν περί τους εκατό. Έρωτησα κατόπιν αν μεταξύ των πεσόντων ήσουν και σύ και μου το έπεβεβαίωσαν. Ένας μάλιστα από αυτούς μου είπεν ότι σε είδε να πέφτης και τον παρεκάλεσα να θυμηθῆ μήπως έκαμνε λάθος.

Μου είπεν ότι πράγματι είδε κάποιον απ' τους άρχηγούς να πέφτη, δεν ήταν όμως βέβαιος αν ήσουν σύ. Ήθελσα να τον πάρω μαζί μου, άλλ' ήταν φύλακας και δεν μπορούσε να έλθῃ, έδωσεν όμως σχετικαίς οδηγίαις στον κηπουρό. Κατά τās οδηγίαις του αιάτς, ο κόμης δὲ Μορέ άνακατένηκε στη συμπλοκή και αν εχη σκοτωθῆ, έσκοτώθηκε από τον άξιωματικόν των καταρινοφόρον, τον όνομαζόμενον Βιτεράν.

Άκουγα όλες τῆς λεπτομερείαις αυτές και το στήθος μου ήτο τόσο βαρύνοντα δεν μπορούσα να μιλω. Σταγόνες ιδρώτος έτρεχαν και ανακατεύονταν με τὰ δάκρυά μου.

Έτρεξαμε πάλι δέκα τρείς λεύγε. Φεύγοντας από τῆ Μοντελιέ μπήκαμε σ' ένα δάσος που έφρουρείται. Αφού μās έρώτησαν ποιο είμεθα, μās άφησαν ελευθέρους και έπροχωρήσαμε προς τῆ Φεράλ. Μεταξύ αυτής και τῆς Βιλλεσύ το άλογο του κηπουρού έσασε.

Ευτυχώς είχαμε φθάσει πειά και διακρίναμε τούς σταθμούς του Βασιλικού στρατού και το μέρος όπου είχε γίνῆ ἡ μάχη.

Κάποιος ύπαξιωματικός μου είπεν ότι, τὰ φώτα που διεκρίναμε ήσαν των στρατιωτών που ετοιμάζοντο να θάψουν τούς σκοτωμένους.

Παρεκάλεσα τον κηπουρό να με ακολουθήσῃ, έχτύπησα το άδικο ατομικό άλογο μου και φθάσαμε τέλος στο στρατόπεδο. Μόλις άφήσαμε τῆν Σαιν Παπουλ, το άλογο μου άφηνιασε.

Έσκυψα και είδα ένα παραμορφωμένο σώμα. Ήτον ένας σκοτωμένος στρατιώτης.

Άφησα το άλογο κι' εκάθισα σὲ ένα χλοερό ύψωμα και περίμενα. Ο κηπουρός έτρεξε προς τὰ φώτα. Έγύρισε φέροντας φως και άκολουθούμενος από μερικους στρατιώτας, οι όποιοι θ' άνοιγαν τούς λάκκους για τὰ πτώματα.

Έδω άρχισα να λαμβάνω καλύτερες ειδήσεις. Ο Μοτιμορανού αν και έλαβε δώδεκα πληγές, δεν είχε πεθάνει, άλλ' αιμαλωτίσθηκε. Τον συνέλαβαν και τον μετέφεραν σὲ μιá έπαναί, όπου έξωμολογήθηκε από τον ίερέα του τάγματος του Σχομβέργ. Κατόπιν, αφού τον έπεσκέφθη ο στρατιωτικός χειρουργός, τον μετέφεραν με ένα φορείο στο Καστελνοδαρύ.

Ο Δὲ Ριέ σκοτώθηκε, βρέθηκε δὲ και το πτώμα του ! Σένα σὲ είδαν να πέσῃ από το άλογο σου, άλλά δεν μπορούσαν να πουν τι απέγινες. Ρώτησα πού σὲ είδαν να πέσῃ και μου είπαν σιμά στή τάφρο.

Οι στρατιώται εξήτησαν να μάθουν ποία ήμου. — Προσέξατέ με τούς είπα και μαντέψατε. Τα δάκρυα μ' έπνιγαν. — Δυστυχισμένη γυναίκα, είπε κάποιος απ' αυτούς, τον αγαπῆ! Πῆρα το χέρι του έτοιμη να τον αγαλιάσω. — Έλα μαζί μου, βοήθησέ με, του λέγω να τον βρω ζωντανόν η πεθαμένον ! Θέλω να τον βρω ! — Θα σὲ βοηθήσωμε, είπαν δυο τ.εις. — Έμπρός λοιπόν. Αυτός που έκανε τῆν πρότασι έγινε τότε οδηγός, πῆρε το φῶς και προχώρησε.

Τους ακολουθήσα. Κάποιος απ' αυτούς μ.υ προσέφερε το χέρι του να στηριχθῶ. — Ευχαριστῶ του είπα, δεν εκουράσθηκα. Και πραγματικά δεν ήμουιν κουρασμένη. Μου έφαινετο πως μπορούσα να πάω πολύ μακριά.

Προχωρήσαμε τριακόσια περίπου βήματα. Σὲ κάθε δέκα βήματα μās παρουσιάζετο και ένα πτώμα. Σὲ κάθε ένα από τὰ πτώματα αυτά στεκόμουν να ξεετάζω ποιό ήταν, άλλ' οι στρατιώται με εμπόδιζαν. Τέλος εφθάσαμε σ' ένα γυριστό δρομάκι γεμάτο έληές. — Έδώ είναι, είπαν οι στρατιώται Αισθανόμεν τον έαυτό μου έτοιμον να λιποθυμήσω. Άρχισαμε να ζητάμε. Σ' αυτό το μέρος ήσαν περίπου δώδεκα

πτώματα. Πῆρα το φῶς και τὰ έπλησίασα χωρίς σχεδόν φόβο.

Έπεσκέφθηκα το ένα μετά το άλλο όλα τὰ πτώματα. Δύο είχαν το πρόσωπό τους προς τὰ κάτω και το ένα φαίνεται ότι άνηκε σὲ άξιωματικόν. Είχε μαύρα μαλλιά όπως σύ. Το έγύρισα βυτιο και παραμέρισα τὰ μαλλιά του... Έκότταξα... μά όχι, δεν ήσουν σύ...

Έξαφνα άφησα μιá κραυγή πόνου και φρίκης. Σκύβοντας και έρευνηώντις βρήκα κάτω στα χόρτα το καπέλλο σου και το έπῆρα. Δεν είχα άπατηθῆ, γιατί τὰ πτερά ήσαν εκείνα, τὰ όποια εγώ η ίδια προσήρμισα επάνω. Έκει λοιπόν είχες πέσει.

Άλλ' έπεσες νεκρός η πληγωμένος ;

Οι στρατιώται μιλούσαν σιγά.

Είδα ένα να δείχνῃ με το χέρι του προς τὰ κάτω.

— Τι λέτε ; τούς ρώτησα.

— Λέμε, κυρία, άπήνητησεν ο ένας, ότι όταν πληγώνεται κάποιος και μάλιστα με πυροβόλον, αισθάνεται δίψαν. Αν ο κόμης δὲ Μορέ έπληγώθηκε μοναχά θα είχε προχωρήσῃ να πιῆ λίγο νερό εκεί κάτω.

— Θεέ μου ! Είναι ελπία ! εφώναξα. Άς τρέξουμε λοιπόν. Και έτρεξα ανάμεσα από τῆς έληές, χωρίς καθόλου να καταλάβω τῆν απόστασι.

Έφθασα εκεί κάτω, κοντά στο ρυάκι και πραγματικά, όπως προσέξα, δύο η τ.εις πληγωμένοι είχαν προσπαθήσει να φθάσουν ως εκεί για να πιουν νερό.

Ο ένας ξεψύχησε στο δρόμο, ο δεύτερος εφθασε και άπέθανε μόλις άπλωνε το χέρι να δροσισθῆ και ο τρίτος είχε ξεψυχήσῃ επίσης πίνοντας νερό !

Έξαφνα ένα από τὰ τρία αυτά σώματα άφῆκε αναστεναγμόν.

Έτρεξα προς τον δεύτερο.

Το κρῶ τῆς νύχτας η κάποιο θαύμα του άπέδωσε τās αισθήσεις του. Έγονάτισα, εφώτισα το πρόσωπό του και ανεγνώρισα τον ύπασιπτή σου, τον Άρμαί.

Στῆ φωνῆ που άφησα, άνοιξε τὰ μάτια του, μ' εκύτταξε με ύψος τρομαγμένο, με γνώρισε και μου είπε :

— Να πιώ ! Διψῶ !... — Άμέσως ετοιμάσα το καπέλλο σου για να το γεμίσω νερό και να το δώσω, μά οι στρατιώται με εμπόδιζαν και μου είπαν, ότι θα πεθάνῃ μόλις πιῆ και το ελάχιστο.

— Να πιώ ! επανέλαβεν ο ψυροραγών.

— Ναι, του λέω. θα πιῆς, άλλά πὲς μου τι απέγινεν ο κόμης δὲ Μορέ ;

Μὲ εκύτταξε καλά—καλά και εψιθύρισε :

— Δεσποσύνη δὲ Λοιτρέ !

— Ναι, εγώ είμαι Άρμαί. Είμαι εγώ. Ζητῶ τον κύριόν σου. Πού είναι ; Πὲς μου.

— Να πιώ, εφώναξε πάλιν ο πληγωμένος.

Έδμηθηκα ὅτε δι στην τάσει μου είχα μιá μοπιλλια με νερό μελίσης. Έχυσα άμέσως στα χείλη του λίγες σταγόνες.

— Πού είναι ο κύριός σου ; τον ξαναρώτησα. Για όνομα του Θεού, μίλησέ μου.

— Δεν ξέρω, άπήνητησε.

— Τον είδες να πέσῃ ; Νεκρόν η πληγωμένον ;

— Ναι, πληγωμένον.

— Πού τον μετέφεραν, προς ποιό μέρος ;

— Προς το μέρος τῆς Φονδέλλο.

— Οι άνθρωποι του Βασιλέως η άνθρωποι του Μοτιμορανού ;

— Οι άνθρωποι του Μοτιμορανού.

— Τι άλλο γνωρίζεις, λέγε ;

— Δεν γνωρίζω πειά τίποτε. Έκείνη τῆ στιγμή έπληγώθηκα και εγώ και έπεσα. Ήρθα ως εδῶ γιατί διψούσα. Έλιποθύμισα... Δοστέ μου όμως να πιώ... Διψῶ τρομερά !

— Δοστέ του να πιῆ τώρα.

Όμολόγησε ότι εγνωρίζε, είπαν οι στρατιώται.

Πῆρα νερό στο καπέλλο σου και του έδωσα.

Δὲν επρόφθασε να πιῆ τρείς τέσσαρες ρουφιζιές και παρέλυσεν.

Έμεινε ακίνητος. Είχεν αποθάνει !...

— Τι θα κάνουμε τώρα κυρία ;

ρώτησε ο κηπουρός.

— Γνωρίζεις πού είναι η Φονδέλλ ;

— Ναι.

— Άς πάμε εκεί λοιπόν. Ποιός από σās θα έλθῃ μαζί μας ;

ρώτησα τούς στρατιώτας.

(Άκολουθεί)

